

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/49/2018
Identifikačné číslo spisu: 5116011532
Dátum vydania rozhodnutia: 28.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5116011532.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci obvineného W. N. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona o dovolaní obvineného W. N. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Dušana Chlapíka proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2018, sp. zn. 2To/82/2017, na neverejnom zasadnutí konanom 28. augusta 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. N. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 5. októbra 2017, sp. zn. 29T/124/2016, bol obvinený W. N. uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 24. septembra 2015 v čase asi o 13.37 hod. na druhom nástupišti Železničnej stanice v Žiline, počas toho, ako F. W., nar. XXXX, hľadala vo vlaku miesto na sedenie, sa dvakrát na ňu zozadu natlačil, pričom jej rozopol zips na prednom vrecku ruksaka, ktorý mala v tom čase na chrbte, a z ruksaku jej odcudzil červenú plátennú peňaženku s nápisom Adidas, v ktorej sa nachádzali doklady na jej meno, a to občiansky preukaz, kartička poisťovne Dôvera, bankomatová karta Tatra banky, študentská karta na vlak a autobus, vstup do zamestnania L., ako i rôzne zľavové karty do obchodov a finančná hotovosť vo výške 15,- Eur, čím svojím konaním spôsobil F. W. odcudzením vecí škodu vo výške 35,- Eur (podľa vyjadrenia poškodenej), ako i škodu vo výške 43,50 Eur, ktorá predstavuje poplatky za vybavenie nových dokladov.

Obvinený W. N. bol za to podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, výkon ktorého mu bol v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený so skúšobnou dobou určenou podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona v trvaní 1 (jedného) roka.

Ohľadom náhrady škody okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obvinenému W. N.

povinnosť nahradiť poškodenú F. W., nar. XX. V.Ú. XXXX v B. Z., trvale bytom B., L. XXX/X, škodu vo výške 78,50 Eur.

Na podklade odvolania obvineného W. N. voči uvedenému rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením z 10. januára 2018, sp. zn. 2To/82/2017, rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený W. N. dovolanie.

Argumentujúc totožne ako v podanom odvolaní, obvinený označil za základ nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku zo strany oboch súdov skutočnosť, že vo svojich záveroch vychádzali zo skutkového zistenia založeného na výpovedi jedinej svedkyne - poškodenej F. W.. Vychádzajúc z obsahu jej prvotnej výpovede dňa 22. septembra 2017 na OO PZ Púchov, považoval obvinený, s dôrazom na jej tvrdenie, že páchatel'a nevie popísať, za vylúčené a nelogické, aby následne v ďalších úkonoch, ako je rekognícia a konfrontácia, označila za páchatel'a skutku práve jeho. Uviedol, že poškodená ho videla pred samotnou konfrontáciou. Obvinený v kontexte opisu udalosti podaného poškodenou, podľa ktorého šla peňaženku s dokladmi hľadať do predošlého vlaku, či jej nevypadla, polemizoval nad jej tvrdením, že bola okradnutá. Ďalej poznamenal, že skutočnosť, že sa na poškodenú niekto tlačil, ešte neznamená, že bola okradnutá. Vychádzajúc z uvedeného, zhrnul, že ani samotná poškodená nemala vedomosť o tom, že by došlo k odcudzeniu jej peňaženky krádežou, tú sa najskôr pokúsila nájsť, a teda ju mohla aj stratiť. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že neexistuje žiadny priamy dôkaz tom, že by sa dopustil činu kladeného mu za vinu. Obvinený upriamil pozornosť na následnú zmenu výpovede poškodenej, ktorú považoval za účelovú, keďže z pôvodných tvrdení poškodenej vyplýva, že táto nevedela uviesť, za akých okolností prišla o peňaženku. Nepriame dôkazy svedčiace o tom, že na uvedenej trase často, ako aj v príslušný deň cestoval vlakom, podľa neho nemajú žiadnu príčinnú súvislosť so spáchaním skutku a sú len indíciami o jeho spáchaní. Záverom zdôraznil, že vina musí byť v konaní preukázaná bez akejkoľvek, čo i len najmenej pochybnosti o spáchaní skutku, najmä v prípade ako je jeho, ak má byť výrok o vine založený len na výpovedi jediného svedka.

Na základe uvedených dôvodov zastával obvinený W. N. názor, že súdy oboch stupňov pochybili v jeho neprospech, a preto navrhol, aby dovolací súd po preskúmaní veci rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Žiline z 10. januára 2018, p. zn. 2To/82/2017, a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v jeho neprospech, napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline, ako aj rozsudok Okresného súdu Žilina z 5. októbra 2017, sp. zn. 29T/124/2016, ako aj ďalšie rozhodnutia na ne obsahovo nadväzujúce, zrušil a Okresnému súdu Žilina prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného W. N. doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného W. N. sa prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina s ním prezentovanými dôvodmi dovolania nestotožnila. Podľa jej názoru bolo vykonanými dôkazmi preukázané, že obvinený sa dopustil skutku tak, ako bol špecifikovaný v rozsudku Okresného súdu Žilina z 5. októbra 2017, sp. zn. 29T/124/2016, čím spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zdôraznila, že skutkové zistenia ustálené súdmi prvého a druhého stupňa poskytovali dostatočný podklad pre konštatovanie, že obvinený W. N. naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Poškodená F. W. na doručené dovolanie obvineného ani vyjadrenie okresnej prokuratúry k nemu žiadnym spôsobom nereagovala. Vyjadrenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Žilina zostalo bez

odozvy aj zo strany dovolateľa (obvineného W. N.), ktorý sa k nemu nevyjadril ani prostredníctvom svojho obhajcu..

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného W. N. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v citovanom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) zodpovedá pochybeniu súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to takej intenzity, že zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a *contrario* § 371 ods. 5 Trestného poriadku). Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo, že išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý bol uvedený v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu.

Nie je tak legitímovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Správnosť a

úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Z obsahového vymedzenia dovolacích námietok obvineného, subsumovaných pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorých obsah dovolací súd zámerne v podstatnom rozsahu prebral do odôvodnenia svojho rozhodnutia, vyplýva, že tieto (bez ohľadu na ich formálnu subsumpciu pod označený dovolací dôvod) sú vo svojej podstate vyjadrením jeho nesúhlasu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a nimi prezentovanými odôvodneniami svojich skutkových a právnych záverov. Namietajú nedostatok dôkazov preukazujúcich jeho vinu, ako aj nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, najmä posúdenie výpovede svedkyne poškodenej F. W. ako vierohodnej a pripísanie relevancie obžalobou predloženým nepriamym dôkazom okresným i odvolacím súdom, obvinený v podstate napadol rozsah vykonaného dokazovania a tiež spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov konajúcimi súdmi prvého i druhého stupňa, ktoré zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu, opakujúc argumentáciu totožnú s tou, ktorou dôvodil už v odvolacom konaní a ktorá bola založená predovšetkým na subjektívnej interpretácii vykonaných dôkazov a na obviňovaní konajúcich súdov z ich tendenčného hodnotenia v jeho neprospech.

Z podstaty dovolateľom uvádzaných námietok, spočívajúcich v tvrdení o absencii priamych dôkazov a v spochybňovaní pravdivosti výpovede svedkyne poškodenej F. W. i relevantnosti ostatných vo veci vykonaných dôkazov, a tým aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov, vyplýva, že ide o námietky výlučne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili. Vzhľadom na uvedené dovolací súd musel konštatovať, že dovolacie námietky obvineného v skutočnosti nie sú výhradami reálne smerujúcimi voči nesprávne právnemu posúdeniu zisteného skutku či nesprávne použitiu iného hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu predmetné dovolacie námietky, vyznačujúce sa skutkovým charakterom, nedisponujú ani potenciálom viesť k naplneniu dôvodu dovolania uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Totíž, ako je zrejmé zo zákonnej dikcie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tento predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatela alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou), čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, keďže určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne k náprave hmotnoprávných chýb, a teda pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Východiskom pre zistenie tohto dovolacieho dôvodu je opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t.j. v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci. V dôsledku toho dovolacia námietka, ktorá napáda postup súdu v hodnotení dôkazov, nemôže zakladať uvedený dovolací dôvod, pretože v intenciách tohto ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (R 46/2013). Právo namietat' skutkové otázky má v dovolacom konaní výlučne minister spravodlivosti Slovenskej republiky (§ 371 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolací súd totiž nemožno chápať ako tretiu inštanciu v sústave súdov zameranú na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať.

Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

Vzhľadom na uvedené sa v prejednávanej veci dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutku zistenému napadnutým rozhodnutím, nezaoberal obvineným vznesenými námietkami, keďže tento nimi v podstate namietal len nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov súdmi oboch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh vád však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania uvedený v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, keďže prostredníctvom uvedených námietok obvinený súdom v podstate vytýkal procesný postup, ktorý zvolili pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, a domáhal sa iného spôsobu hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený.

Dovolanie obvineného sa teda neopiera o právne námietky, ale je výlučne založené na skutkových výhradách, pričom v konečnom dôsledku smeruje k zmene, respektíve k doplneniu skutkových zistení tak, aby tieto zodpovedali záveru o nenaplnení znakov žalovaného trestného činu konaním obvineného. Ide tak o námietky, ktoré sú mimo dovolateľom deklarovaneho zákonného dovolacieho dôvodu a ktoré vecne nezodpovedajú jeho zákonnému vymedzeniu, a preto na ne Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadať. V skutočnosti totiž obsahujú argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, a teda svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolateľom označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takeho dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného uplatneným v rámci dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uzavrieť, že v danom prípade nedošlo k naplneniu uplatneného dovolacieho dôvodu, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.